

“Quan jo estudiava, la Universitat estava molt conscienciada socialment i políticament”

Entrevistem Antoni Passola

Antoni Passola és professor d'Història Moderna de la Universitat de Lleida.

-Com van ser els teus inicis a la Facultat de Lletres?

La primera sensació com a estudiant universitari va ser que entrava en un món absolutament diferent de l'institut. A més, coincidia amb els principis d'independència pròpia, ja que era jo personalment qui anava a la secretaria de la universitat a preguntar quins graus hi havia, les seves possibilitats..., i a fer els papers que fes falta.

-Com era l'ambient de l'època?

En ser una Facultat petita ens coneixíem tots, era molt familiar. Recordo que les reunions del Consell Estudiantil les fèiem conjuntament els d'Història amb els de Filologia, i vèiem clarament els caràcters de cadascú.

La universitat estava molt conscienciada socialment i políticament. Cada vegada que venia algú de renom a fer una conferència era normal que s'aturessin les classes per tal que tots hi poguéssim assistir. Ho vèiem com una gran oportunitat per escoltar i aprendre d'un professional que destacava en el seu camp.

També va ser una època de moltes vagues: pel cas de la revista *La Higiénica* (que va publicar un poema d'un estudiant que va ser condemnat per irreverent), per la guerra de les Malvines, en contra del terrorisme d'ETA...

Després com a professor també recordo haver parat classes per tal que els alumnes poguessin sortir a manifestar-se.

Recordo que es feien diverses activitats comunes relacionades amb la docència. Per exemple, una vegada al Roser es va convidar un grup de pintors de murals amb motiu d'una assignatura d'art.

-Podries citar algun esdeveniment significatiu d'aquells primers anys?

N'hi va haver diversos. **Recordo la manifestació que es va organitzar en defensa per una universitat a Lleida, ja que en un moment determinat es pensava que hi havia el perill que perdéssim la universitat.** Per la condemna a *La Higiénica* es va organitzar una tancada a la universitat a la qual vaig participar. Va ser tota una experiència quedar-se a dormir al Roser, passar la nit amb els companys, cantant i fent gresca.

També eren molt típics els sopars de fi de curs en què participava també el professorat. Això actualment s'ha perdut completament. Ara els alumnes ho fan per la seva banda, sense integrar els docents. En la primera època el professorat estava molt integrat, també és veritat que els professors eren molt joves i això produïa una entesa més forta amb l'alumnat.

-Com ha canviat l'educació universitària al llarg dels anys?



Actualment tenim un ensenyament molt més burocratitzat, que ha deixat que l'anàlisi de la docència quedi reflectit en números que no sempre reflecteixen la docència que es fa. En el meu parer s'ha perdut l'essència de la docència.

No sé molt bé com explicar-ho, no sé si estic mitificant temps antics, però ara és molt més freda. També és veritat que actualment tinc una major distància d'edat amb els alumnes. Quan vaig començar a ser professor connectava molt millor amb ells, ja que gairebé compartíem la mateixa generació.

-Quins reptes creus que haurà d'afrontar la Facultat de Lletres en el futur?

El model universitari en el qual em vaig formar és molt diferent del model universitari que hi ha ara. El model universitari dels anys vuitanta realment creia que la universitat servia per formar ciutadans amb esperit crític per tal que aquests contribuïssin i ajudessin a millorar el món. En canvi ara, des de punt de vista dels estudis de Lletres, predomina el model que se'ns imposa des de les estructures polítiques exteriors, que és formar treballadors. **Abans predominava el coneixement pel coneixement i, ara, simplement ha de ser un coneixement finalista, que serveixi per aconseguir treball.** En aquest context, Lletres té un handicap perquè la nostra essència és la cultura, no el treball.

S'hauria de recuperar el model de formar ciutadans crítics i reflexius.